Kui wanna-issake sedda olli waljuste luggenud, watas ta weel issienneses selle kalli ramato sisse. Naene kuiwatas pöllega silmawet ja ütles siis: „Agga kust meie nüüd peame kinni hakkama? Ei olle rahha koppikast egga leiwa rasokest. Kül ma pallusin rikkast meest, et ta mulle meie waewaga tenitud palga piddi andma, agga temma ei tahtnud minnoga teggemist tehha, ütles, et temmal aega ei olle selletada, et ta tahtis rutto küllasse minna. Mis peame nüüd teggema? Ei meil polle middagi, ja laenata ei tahha kegi, sest iggaüks karjub et waene aeg.“ — Nenda ta kaebas, ja silmawessi hakkas ueste ta kahwatand palgid kastma.

Agga korraga löi ta näggo lahkemaks, ja ta sai nago röömsamaks, ja ütles: „Mul tulli üks nou mele, et monne päwa woime ülle sada,“ — näitas käega piibli peäle, — „se ramat woib meid nattoke aidata.“ — Mart panni käe lahti tehtud ramato peäle, löi silmad ülles, ja ütles süddamest: „Oh Issand Jummal! Sa olled meile omma taewa-sannas kinnitust ja rammo andnud! ei meie tahha meelt koggoni ärra heita, waid tahhame sind appi hüda ahhastusses, siis sa wöttad meid peästa, et meie peame sind kiitma.“

„Kule Mart!“ ütles wanna-emma, „minnewa pühhawa olli mölder siin, näggi ja watas sedda pibelt, kitis, et illus jämme kirri, tahtis ärra osta, ja pakkus höbbe rubla. Ma wiiksin sedda nüüd temmale, siis meie woiks jälle monne päwa ülle aiada, ehk Jummal eddespiddi jälle aitab.“ Sedda räkis Marri; agga Mart olli se ülle kohkund ja ütles: „Oh Marrike! so jut käib mo süddamest läbbi! — Kas ma pean ka omma wiimse süddame kinnitusse ja römustaja ärra andma? Wata, 40 aastat, kui mo issa ärra surri, näitas ta se kalli ramato peäle ja ütles: „Se, mo laps, olgo sulle ikka armas, se olgo so jallale lambiks, ja walgusseks so jalgte peäl, se römustab sind ja sadab sulle ja so koiale önnistust, ärgo lahkugo se sinnust!“